

intetsteds kunde opstaa blot den ringeste Tvivl om, hvorledes det nordiske Fællesskab var, og hvorledes det vilde komme til at forme sig i Fremtiden, og Partiet havde hele Tiden tilraadet Regeringen at føre en saadan Politik, at den i Norden herskende fælles Neutralitetsvilje og Neutralitetspolitik ogsaa fandt Udtryk ved denne Lejlighed, saa at Svarene fulgte fælles Linier og førte til et ensartet Resultat. Der forelaa tydelige Vidnesbyrd om, at man i Tyskland havde fuld Forstaaelse af den fælles nordiske Neutralitetspolitik's Værdi, og efter de Konservatives Opfattelse kunde en fælles nordisk Holdning meget vel have fundet et saadant Udtryk, at Tyskland paa samme Maade, som det nu skete ved Afslutningen af den foreliggende Traktat, havde faaet et fuldgyldigt Bevis paa dansk Neutralitetsvilje og taknemmelig Forstaaelse af det tyske Forslag. — Ved Regeringens Underskrivelse af Traktaten forelaa imidlertid allerede en bindende Beslutning, allerede herigennem havde Danmark taget sin Stilling, og det var klart, at den Politik, Regeringen havde ført, vilde være bindende for alle Danske; i en Sag som denne maatte Regeringen have Ansvaret. Men da det var tilkendegivet, at der ikke var nogen Uoverensstemmelse mellem Traktaten og den fællesnordiske Neutralitetspolitik, og da de Konservative meget vel i den givne Situation saa Værdien af, at der stod et saa stort Flertal som muligt bag en saadan Beslutning, ligesom de ogsaa med Taknemmelighed havde modtaget det tyske Riges Tilbud, vilde de stemme for Forslaget.

A. M. Hansen (R. V.) anbefalede Forslaget ganske kort, idet han udtalte Det radikale Venstres udelte Tilfredshed med den afsluttede Ikke-Angrebspagt og understregede det glædelige i, at de øvrige nordiske Lande, skønt de ikke havde ønsket at træde i Forhandling med det tyske Rige om en særlig Aftale, dog havde givet Udtryk for, at de værdsatte, at Danmark sluttede Aftale med Tyskland.

Hartel (B.) havde let ved at give Tilslutning til Ratificeringen af den foreliggende Ikke-Angrebspagt, da han ved Tillægsbevillingslovens 3. Behandling havde anbefalet Regeringen at slutte en saadan. Bondepartiet hilste Traktaten Velkommen og saa i den et Udtryk for, at Danmark ønskede sin Udenrigspolitik ført, ikke efter ideologiske Synsarter, men ud fra historiske, geografiske og økonomiske Realiteter. Det var beklageligt, at Norden ikke havde kunnet optræde enigt i denne Sag, men det havde formentlig her været lettere for Sverige og Norge at tage en anden Stilling end Danmark, og Taleren syntes, at vore Forhold her kunde have gjort Krav paa et ganske særligt Hensyn, og at denne Ikke-Angrebspagt lige saa fuldt maatte være forenelig med nordisk Samarbejde som Finlands tilsvarende Pagt med Rusland. —